

Wacht op God

Preek

Dienst 3 mei 2026

Voorganger: ds. Niels de Jong

Wachten – dat doen we niet graag – toch. Even klein onderzoekje. Wie wisselt er in de file steeds van rijbaan om wat tijd te winnen? En wie pakt op het perron binnen 20 seconden zijn mobiele telefoon? En wie betaalt wel eens een paar euro extra als je eten bestelt, zodat je het sneller bezorgd krijgt? Ergens denk ik dat we dat bijna allemaal hebben – als we onze wachttijd kunnen verkorten – bij de dokter, in de file of bij het stoplicht – goede kans dat we het proberen.

Psalm 27

Maar ook al zijn we niet geneigd te wachten – ergens snappen we ook wel dat als we niet kunnen wachten, dingen ook mis kunnen gaan. Want je kunt ook te snel kiezen, je kans alvast verspelen, te vroeg iets krijgen terwijl je er nog niet klaar voor was.

Wachten is ook nodig als je Gods betrokkenheid in je leven wilt. Want God komt niet altijd gelijk, levert niet meteen, en is niet op afroep beschikbaar. En dus, als je God in je leven wilt, en zijn leiding, zijn hulp, zijn richting, zijn kracht, etc. – dan zul je moeten kunnen wachten op Hem.

Vandaag denken we dan na over ‘wachten op God’ en we doen dat naar aanleiding van het slot van psalm 27, vers 13 en 14. Maar we lezen de hele psalm. Het is een psalm die op naam van David staat en ergens ook past bij het leven van David dat we kennen uit de bijbelse verhalen. Het is een psalm van iemand die geleerd heeft dat het aankomt op wachten op God.

Psalm 27 is grofweg in drieën opgebouwd: eerst een getuigenis, dan een gebed en ten slotte nog een soort conclusie.

Eerst maar het getuigende, dus wat hij persoonlijk van God gemerkt heeft, Je zou het zo kunnen samenvatten: hij heeft God leren kennen als iemand op wie je kunt rekenen. Dat heeft hij geleerd in tijden dat er dreiging in zijn leven was, gevaar, moeite. Die dreiging kwam in zijn geval van anderen, van vijanden, van kwaadwilligen. Ze kwamen volgens vers 2 op hem af om hem levend te verslinden.

We kennen het wel uit de verhalen van David. Dat hij last had van vijanden – van volken rondom. Maar ook van dichterbij. Van zijn schoonvader Saul vooral, die hem jaren op de hielen zat om hem uit de weg te ruimen. Iemand met kwade plannen, terwijl hij zo dichtbij hem had gestaan. En David moest later in zijn leven ook nog eens vluchten voor zijn eigen zoon toen die hem van de troon wilde stoten. Dus meermaals was het levensgevaarlijk, meermaals waren er vijanden in zijn leven.

Maar ondanks al die dreiging in zijn leven, wordt het lied als volgt ingezet. ‘De Heer is mijn licht, mijn behoud, wie zou ik vrezen? Bij de Heer is mijn leven veilig, voor wie zou ik bang zijn.’ En het staat verspreid in de psalm vaker: ‘ik weet mij veilig’. ‘Ik ben niet bevreesd’. En hij kan het ook zeggen: ‘Hij laat mij schuilen onder zijn dak op de dag van het kwaad’. En: ‘U bent mij altijd tot hulp geweest’.

Als David terugkijkt, is dat wat hij geleerd heeft: hij kan op God rekenen. En als wij deze psalm nu lezen dan krijgen we de boodschap mee: wat je vijanden ook zijn, of het letterlijk mensen zijn, of dingen, of ontwikkelingen – te midden daarvan kun je op God rekenen, je staat er nooit alleen voor. Dat kwam ook ter sprake in de voorbereidingsbijeenkomst – dat iemand zei: maar dit is dat ik ook wil meegeven aan m'n kind – dat ie er nooit alleen voor staat, maar God er is. En dat een ander zei: maar dit hebben we juist ook afgelopen tijd, toen het moeilijk was met de kleine in het ziekenhuis, juist ook ervaren, dat God dingen gaf die wij echt niet van uit onszelf hadden.

Er is nog iets dat David ervaren heeft. ‘Al verlaten mij vader en moeder, de Heer neemt mij liefdevol aan’. Er is een verhaal over David waar hij door zijn vader niet mee werd geteld toen die vader naar zijn kinderen werd gevraagd. Daarom is wel gedacht dat David een bastaardkind was, een oneigenlijk kind, een slippertje van zijn vader. Hij zag er ook anders uit dan zijn broers volgens dat verhaal. Je kunt je voorstellen hoe David de afwijzing heeft gevoeld. En dan dit zinnetje: ‘de Heer neemt mij liefdevol aan’. Dat is natuurlijk bijzonder als je, ondanks dat de mensen die het eerst van je zouden moeten houden, als je niet op hun liefde kunt rekenen, dat je dan wel ontdekt dat God je liefdevol aanneemt. En ik hoop maar dat het een bemoediging is als voor jou geldt als je vroeger niet op je ouders hebt kunnen rekenen, dat je weet dat God wel met liefde naar je kijkt.

Dat is dus het eerste deel van Psalm 27, een persoonlijke aanbeveling van David hoe hij God heeft leren kennen, hoe Hij God ervaren heeft. En dan, wat korter, het tweede deel – een gebed. Daar is de toon anders. De zekerheid is veranderd in strijd. David is God blijkbaar kwijt, of bang om kwijt te raken: ‘verberg uw gelaat niet voor mij, wijs uw dienaar niet af’ (vers 9). En soms weet hij de weg verder ook niet en bidt hij: ‘wijs mij uw weg, Heer’ (vers 10). En nog altijd is er de dreiging en daarom vraagt hij: ‘bescherm mij tegen mijn vijanden, lever mij niet uit aan mijn belagers’ (11 en 12).

Er is blijkbaar veel aan de hand – en dus bidt hij tot God. En hij beroept zich daarbij op wat God zelf heeft gezegd. Want God had gezegd: ‘zoek mijn nabijheid’. En dat doet David dan ook. En dat is ook echt zoeken. Want Gods aanwezigheid is niet iets wat je kunt oproepen of organiseren. Maar je kunt t wel zoeken – en op sommige plekken heb je ook veel meer kans dat je vindt. Bv. in de bijbel, of in gebed, of samenkomen met andere christenen, of in aanbidding, of in de stilte. Gods aanwezigheid zoeken, en richting, en hulp – dat doet David nu er zoveel aan de hand is. En de boodschap van deze psalm is om dat ook te doen – zeker ook als je in de problemen bent geraakt.

En dan komen we als derde bij het slot van de psalm, waar we weer wat langer bij stil staan. Een soort conclusie op basis van de rest van deze psalm.

Eerst vers 13: Mag ik niet verwachten de goedheid van de Heer te zien in het land der levenden?

Het is niet helemaal duidelijk tegen wie David dit zegt – tegen zichzelf, tegen God, of tegen anderen? En je kunt je ook afvragen hoe deze zin bedoeld is. Je zou kunnen denken dat het een soort open vraag is, met de nodige twijfels omgeven? Zo van: ‘mag ik niet eigenlijk verwachten dat...?’ Maar het lijkt juist niet als iets twijfelachtigs bedoeld te zijn, maar juist waar hij vol vertrouwen van is. Dat als je het bij God zoekt, je inderdaad Gods goedheid verwachten kunt.

[‘In het land der levenden’, wordt dan gezegd. Een mooie en bijzondere uitdrukking. Daarmee bedoelde David het leven aan deze kant van de dood. Maar je kunt m ook zo opvatten – in het licht van Pasen en de opstanding van Jezus – dat je er op kunt rekenen Gods goedheid te zien aan de andere kant van de dood. Het werkelijke land der levenden, want daar is de dood dood, daar is het eeuwige leven. In dat land, daar mag je zeker verwachten de goedheid van de Heer te zien!]

En dan vers 14: ‘Wacht op de Heer, wees dapper en vastberaden, ja, wacht op de Heer’. Hiervan is het duidelijker tegen wie de dichter het heeft. Niet tegen zichzelf of God, maar tegen de mensen die dit gebed zullen lezen, dit lied zullen zingen. Het is alsof David aan het eind zegt – en ik omschrijf het in eigen woorden: *je hebt me horen vertellen dat ik aangevallen werd, maar dat ik gemerkt heb dat ik op God kon rekenen. Dat is mijn getuigenis. En je hebt gehoord in deze psalm dat als ik het niet meer weet of er onzekerheid of moeite is, dat ik het dan ook bij God zoek. En daarom wil ik je zeggen: in wat voor situatie jij ook zit – wacht op de Heer. En ik weet dat dit moed en vastberadenheid vraagt. Want het voelt misschien veel veiliger om weg te lopen, te vluchten, je heil ergens anders te zoeken. Maar doe dat niet. Wacht dus op de Heer.*

Dit slot wijst er op dat psalm 27 niet alleen maar een persoonlijk verhaal of een persoonlijk gebed van iemand als David is – iets van hem en van toen en daar. Nee, het is in de bijbel opgenomen, zodat het ook iets van anderen wordt, van welke tijd dan ook. En vandaag komt het bij ons. En horen wij deze conclusie, deze oproep ‘wacht op de Heer’. En ik denk dat wij dit buitengewoon hard nodig hebben om te horen – steeds weer. Op ten minste drie vlakken: 1) als het om de kerk gaat; 2) als het om onze kinderen gaat en 3) als het om onszelf gaat.

Als eerste als kerk. Als kerk zijn we nu tussen Pasen en Pinksteren. Pasen, oftewel: Jezus was dood, maar is opgestaan uit de dood. Het leek voorbij met Jezus en zijn verhaal, het leek allemaal voor niets toen hij na een barre lijdensweg stierf aan het kruis – maar Hij stond op uit de dood! En na die opstanding uit de dood vroeg Jezus zijn leerlingen eerst om te wachten – te wachten op de Heilige Geest. Pas daarna konden ze verder.

En zoals die leerlingen van Jezus toen moesten wachten op de heilige Geest – zo wordt dat nog altijd van de kerk gevraagd. En zeker in de tijd tussen Pasen en Pinksteren is dat goed om te beseffen. Want zonder die Geest wordt het nog steeds niets met de kerk. Want die Geest geeft kracht. Die Geest laat Jezus zien. Die Geest wijst de weg. Die Geest helpt. Zonder die Geest gaat het niet.

En als kerk worden we zo eraan herinnerd dat wij de kerk niet moeten bouwen in eigen kracht. En worden we eraan herinnerd dat we het wel redden als we maar met genoeg mensen zijn, of als er maar genoeg inzet is, of als er maar genoeg middelen zijn. En als Rotterdamse kerk worden we eraan herinnerd dat wij de kerk niet redden met een flinke dosis Rotterdams–mouwen–opstropen–mentaliteit. Pas met en door de Geest kan het wat worden met de kerk. En ik denk eerlijk gezegd dat dit voor ons als kerk, als Noorderlicht–Blijdorp, niet voor de hand ligt. We zijn ook zomaar geneigd om eerst te doen en daarna te denken of te bidden. En juist in zo’n kerk als de onze hebben we het denk ik helemaal nodig om te horen dat we hebben te wachten op de Heilige Geest – want anders wordt het niets en lopen we God alleen maar in de weg met

ons enthousiasme. Daarom moeten we leren te wachten op de Geest. En wanneer die Geest de weg wijst, aan de gang gaat – dan kunnen wij ook gaan en stappen zetten. Maar, eerst de Geest en dan volgen wij. En niet andersom.

Als tweede hebben we deze oproep om te wachten nodig is t.a.v. kinderen, bv de kinderen die vandaag gedoopt worden. Ik denk dat we meer en meer beseffen dat de generatie die nu geboren wordt, in een bijzonder onzekere wereld terecht komt, met veel dreiging. In zulke tijden kan de neiging groot zijn om alles in te zetten op beheersing van het gevaar, om veiligheid in de eigen kleine kring, en maar weg te blijven van de boze buitenwereld. En tot op zekere hoogte is dat ook je verantwoordelijkheid als ouder – om je kinderen te beschermen. Maar de realiteit is: we kunnen onszelf en onze kinderen niet voor alles beschermen. Deze wereld is namelijk niet veilig. Er is kwaad en er zijn kwaadwillende mensen.

Maar het goede nieuws is – als ouder sta je er niet alleen voor. Nooit. Je kunt wachten op de Heer. Niet dat alle dingen dan altijd goed aflopen. Nee, God laat de nood soms hoog oplopen – daar zijn in de bijbel ook allerlei voorbeelden van. Maar toch mag je verwachten Gods goedheid te merken. Toch mag je Gods hulp en leiding verwachten. Dat vraagt soms wachten, terwijl je de neiging hebt als ouder om dingen te gaan fixen, als een curling-ouder alles glad te strijken en moeilijke dingen te voorkomen. Alles met de illusie dat alles afhangt van jou als ouder en dat jij alles moet kunnen enzo. Maar dat is dus een illusie. Je hoeft het niet van jou af te laten hangen, want God dank sta je er niet alleen voor. God is er. En er is niemand op wie je beter kunt hopen dan God. Want Hij is goed. En Hij houdt nog meer van je kind dan je zelf doet. Op Hem kun je rekenen.

Als derde hebben we het voor onszelf nodig om te horen ‘wacht op God’. In onze tijd en samenleving is er de reflex om aan te pakken, we zijn van de instant oplossingen, van agile werken, van aanpassen en weer doorgaan. En we optimaliseren ons suf. En als iets niet goed gaat, als iets niet lukt? Dan moet er blijkbaar harder gewerkt worden. Meer gedaan worden. Meer inzet. Meer middelen ingezet worden. Zo zijn we gewend geraakt om in onze westerse cultuur met problemen om te gaan. Maar vaak genoeg maakt dit de problemen alleen maar erger, of we raken opgebrand, we kunnen op een gegeven moment niet meer. Niet alleen individuen raken opgebrand, maar er gaan ook stemmen op dat we als samenleving burn-out aan het raken zijn. We zijn collectief vermoeid en het eind van de middelen lijkt ook in zicht.

Psalm 27 wijst dan een heel andere weg. Die wijst ons erop dat de oplossing lang niet altijd in onze handen ligt. Maar dat het van God afhangt. Of het goed komt, of er een nieuwe weg komt, verandering ten goede. En omdat het van God afhangt, is de conclusie van deze psalm: wacht op God.

Voor de zekerheid: dit is geen berusting. Dit is geen oproep om passief of apathisch te zijn. Nee, dit vergt juist een soort alertheid. Erop letten wat Hij doet, of Hij iets van zich laat horen, of Hij een bepaalde weg wijst. Daar ook over praten met anderen – wat denk jij ervan? Wat zou God van mij vragen? Hoe werkt dat eigenlijk bij jou? Om zo van elkaar te leren hoe je God kunt herkennen. Want daar zijn wij niet zo goed in onze seculiere Westeren. We zijn zo gewend geraakt aan om alleen te rekenen met wat wij mensen zelf doen. Maar om God te herkennen, om zijn woorden te horen, om zijn daden te zien, om zijn stem te verstaan – dat vinden we lastiger. En omdat we dat veel lastiger vinden, gaan we ook veel eerder – en misschien ook wel veel liever – zelf aan de slag met wat wij denken dat moet gebeuren.

En als je dit allemaal herkent, is de boodschap van psalm 27 vandaag: Het komt aan op wachten op God en te zoeken naar zijn leiding, richting en daar dan op te reageren. Dus niet maar zelf aan de slag te gaan en dan nog even een gebed of God dat wil zegenen. Dus niet te luisteren naar de stemmen die zeggen wat je allemaal moet doen, welke kansen je moet pakken, welke dingen je moet fixen, stemmen dus die je

opjagen. Dus niet eerst wij aan zet en dan moet God ons helpen. Zo willen wij werken, maar zo werkt het niet. Eerst God aan zet en wij dan daarop verder. Eerst God, dan wij. Die volgorde.

En dan – zo is psalm 27 zeker – dan kun je eruit komen. Dan kun je ergens komen. Vroeg of laat misschien, maar toch. Dan kom je goed uit.

Kortom, zowel voor de kerk, als t.a.v. de kinderen, als ten aanzien voor onszelf, is de boodschap: wacht op God. En dat mogen we doen in het vertrouwen dat we op God nooit tevergeefs wachten. Op God wacht je nooit tevergeefs. Dat zeggen allerlei losse verhalen in de bijbel, maar het hele grote verhaal van de bijbel zegt dat ook. Want ergens in dat grote verhaal van de bijbel werd het stil van Boven. De mensen hadden God zo lang en zo vaak losgelaten, in de steek gelaten, ingewisseld voor iets anders. En toen werd het Stil van Boven. Generatie na generatie. Maar er kwamen wel weer mensen met verwachting, mensen die gingen uitkijken naar wat God zou doen. Oude mensen als Simeon en Anna bijvoorbeeld, zij verwachtten het niet van mensen, zij wachtten op God. En ze hadden het goed, en ze maakten het mee. Zij zagen Hem nog, Jezus, die van God gegeven messias, redder, koning. Maar de mensen na Simeon en Anna herkenden in Jezus helemaal niet God en zijn reddingsplan. Ze moesten Hem uiteindelijk helemaal niet. En Jezus, de langverwachte messias, werd uiteindelijk afgewezen door zijn eigen mensen, gevangen genomen, veroordeeld, geslagen, bespuugd, gekruisigd, gedood. Was deze Jezus dan wel Gods antwoord? Was dit Gods manier om de wereld te redden? Toch wel – dat bleek door zijn opstanding uit de dood. Door Hem liet God zich kennen, liet God zien wat voor Hem belangrijk was, door Hem redde, verzoende God zich met opstandige mensen. Door Hem vergaf. Door Hem was er een nieuw begin. Door Hem kwam er hoop. Door Hem kwam alles wat wij mensen werkelijk nodig hadden.

En dat hele gebeuren van Jezus zegt eens te meer – op God wacht je nooit tevergeefs. Het is vaak anders dan je denkt of verwacht. En vaak ook op een ander moment dan je denkt of verwacht. Het kan lang duren. Maar op God wacht je niet tevergeefs.

Amen.